

VRAAG HET AAN ED

Daan Mulder (17) uit Vlaardingen ziet vlakbij huis in de Nieuwe Waterweg vaak genoeg harders zwemmen, deze vissen vangen was hem echter nog niet gelukt. Dat is ook niet zo vreemd als je bedenkt dat deze vissen behoorlijk schuw en zelfs uitermate sluw zijn. Omdat hij toch heel erg graag eens zo'n onvoorstelbaar sterke harder wil vangen, stuurde hij een mailtje naar Ed: "Wil jij een keer met mij gaan vissen en me de fijne kneepjes van het harderpeuteren bijbrengen?" Voor deze Vraag het aan Ed togen we daarom naar de Europoort.

TEKST ED STOOP FOTOGRAFIE BRAM BOKKERS FILM DIKLA ZEIDLER

Boks! Ed komt Daan helpen en in de Europoort laten zien hoe je harder vangt.

Hoewel Daan vlakbij de Nieuwe Waterweg woont, kiezen we er vanwege de drukke scheepvaart, warnetten, getijdenstromen, vele andere vissers en het uiterst grillige gedrag van de vis zelf, voor om naar een van de havens in de Europoort te gaan. Daar is het ondanks de uitgebreide petrochemische industrie en de aanleg van de tweede Maasvlakte namelijk relatief rustig en kun je de vissen uiterst behoedzaam benaderen. Dit laatste wordt dan wel weer bemoeilijkt door de met bessenwier begroeide keien die spekglad zijn en je vaak tot acrobatische hoogstandjes dwingen. Ook het

kraakheldere water is een belangrijke invloedsfactor omdat dit de harders nóg moeilijker vangbaar maakt. Een echte uitdaging dus.

SIMPEL EN SPECTACULAIR

Voordat we gaan vissen controleer ik snel Daan zijn hengelmateriaal, vergelijk dit met het mijne en constateer dat daar niets mis mee is. Een karperstok van 3,6 meter, molen met nylon en goede slip, op de lijn een karperpennetje met wat loodhagels en onderaan een kortstelige haak nummer 8 – meer heb je niet nodig. In het kort leg ik uit hoe we het vissen gaan

aanpakken (zie kaders), doe vervolgens een grote broodvlok aan de haak en gooi direct

Wat oud en natgemaakt brood rond de dobber strooien en vissen maar.

na te hebben ingeworpen wat lokvoer bij de dobber. Amper vijf minuten later schiet de pen weg en explodeert het water als een harder merkt dat hij vandaag niet de enige slimmerik is. Daan, fotograaf Bram en cameravrouw Dikla staan perplex van zoveel actie in zulke korte tijd – en delen mijn frustratie als de vis even later losschiet. Sh...!

ZAG JE DAT?

Daarna wordt ons geduld danig op de proef gesteld. De vissen zijn er namelijk volop, maar lijken het spelletje door te hebben. We missen aanbeet na aanbeet en kijken elkaar na verloop van tijd vertwijfeld aan. 'Zag je dat? De pen was helemaal weg en nóg is het mis!' Deze zin rolt die middag zo vaak over mijn lippen dat hij nu nog steeds nagalmt in mijn hoofd. Het scala aan aanbeten is overigens zeer divers: soms zie je een paar snelle rukken aan de dobber waarna deze als een speer naar beneden schiet, dan verdwijnt de pen weer aarzelend en langzaam – maar is het evengoed mis. Zelf timmer ik er bij elke aanbeet stevig op los, Daan doet dit beduidend vriendelijker. Het advies c.q.

de opdracht van fotograaf Bram om sneller en feller aan te tikken, mag echter ook niet baten.

DE RUST BEWAREN

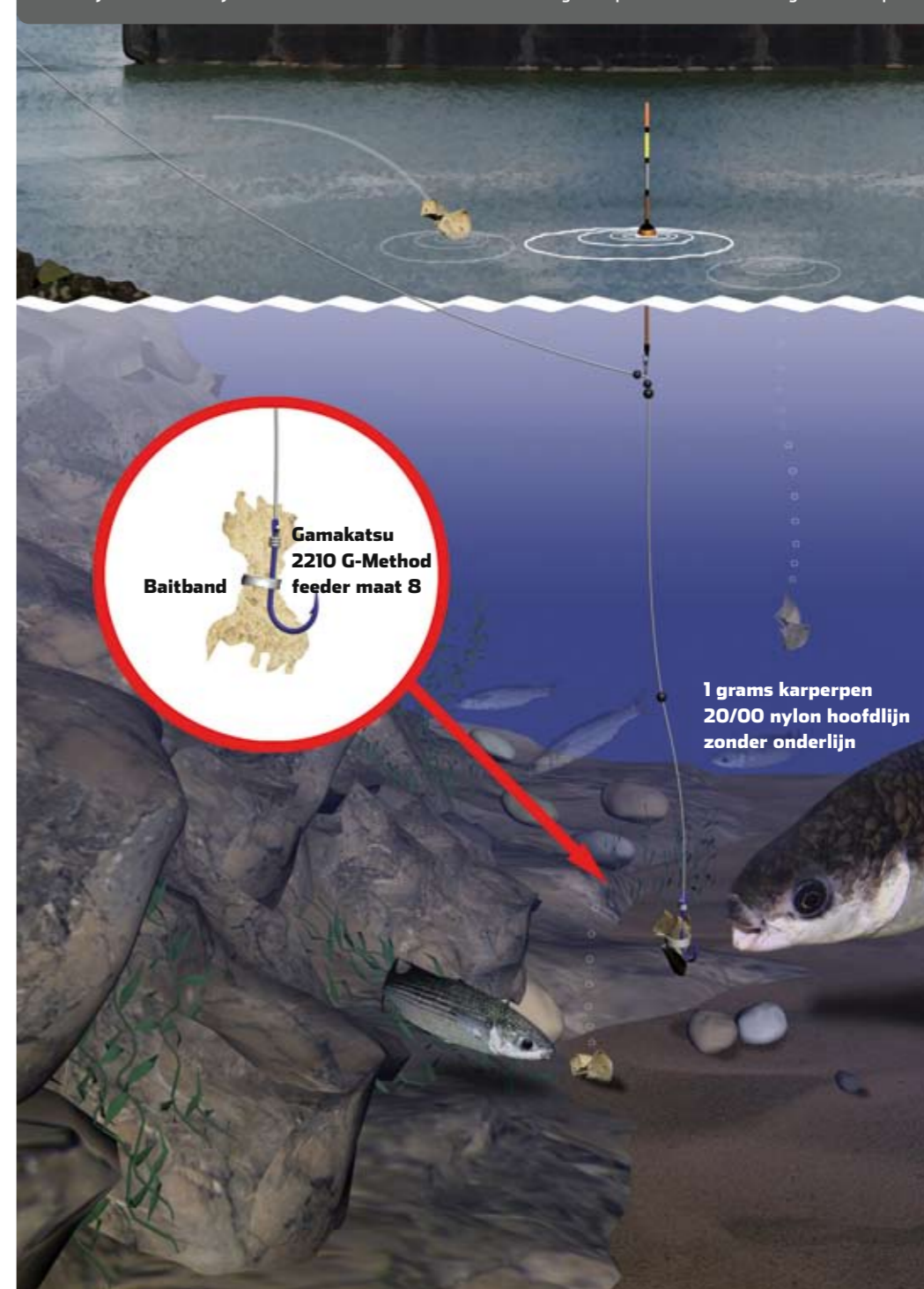
Het missen van al die aanbeten is niet alleen frustrerend en vermoeiend, maar veroorzaakt ook onrust onder water. Harders die we na het gooien van wat voer (waar ze meteen op reageren) naar onze stekken hebben weten te lokken, zijn na een gemiste aanbeet ook zo weer verdwenen. Het vangen van een harder is dus niet alleen voor Daan een harde dobber.

SUCCESSVOLLE SOLO

Hoewel ik veel liever Daan een harder zie vangen, besluit ik tegen het eind van de dag toch tot een noodsprong – zonder vis worden het artikel en filmpje namelijk wel heel erg saai. Daarom besluit ik het even in mijn eentje vijftientig meter verderop te proberen. Met mijn zakje brood en lokvoer, hengel en schepnet sluij ik achter wat rotsen langs, gooi een paar handen lokvoer en wacht rustig af. Als de dobber niet lang daarna door een dievenbeet even onder schiet, stokt de adem in mijn keel. De pen komt echter meteen weer terug vlak voor me naar wat zeebliekjes en leidt me even af, maar vanuit mijn ooghoek zie ik de pen nog net wegzakken. In een reflex sla ik aan en zie een prachtige zilveren dieptebom wegscheuren. De gierende slip van de molen geeft aan dat het nu wel raak is. Wat een kracht, wat een sensatie! En wat een mazzel dat 's lands moeilijkst te vangen zeevis een minuutje voor ons wil poseren om daarna weer netjes terug te worden gezet. ◀

WAAR EN WANNEER?

Harders kun je van mei tot eind oktober in alle aan zee grenzende (jacht)havens vinden. Zo tref je zo overal in de Europoort, maar ook nog diep in Rotterdam aan. De harders in het Noordzeekanaal zwemmen zelfs in het zoete IJ van Amsterdam. De beste tijden om op harder te vissen zijn 's ochtends vroeg, 's avonds en 's nachts – dan komen ze te voorschijn om te azen. Bij drukte en felle zon trekken ze zich vaak terug in dieper water of onder steigers en schepen.

'HARDERPEUTEREN, HOE DOE IK DAT?'

Daan Mulder wist na enkele vruchteloze sessies op harder niet meer waar hij het moest zoeken. Vandaar

zijn mail aan Ed met de vraag: "Hoe kan ik harder vangen?" Op www.hetvisblad.nl zie je de reportage!

MATERIAAL

Sterke parabolische hengels zijn geknipt voor het hardervissen. Zelf gebruik ik een barbeelhengel van 3,6 meter, maar lichte karper(pen)hengels van een half tot één pond of lange en zachte tweehandige kunstaashengels zijn ook prima. Op de hengel een spinmolen in de 3000 tot 4000 klasse en daarop een sterke, bij voorkeur transparante, nylonlijn met een dikte van 20/00 tot 25/00.

Op de lijn zet je een karperpennetje van hooguit 1,5 gram op één tot anderhalve meter van de haak. De schuivende onderkant van het pennetje zet je vast tussen een paar loodhagels die samen goed zijn voor circa tweederde van het totale loodgewicht. Het resterende lood, meestal één of twee hagels, zit gegroepeerd op circa 50 centimeter van de haak. Bij de laatste gaat de voorkeur uit naar de blauwe 2210 serie en de G-Method Feeder Strong van Gamakatsu in de maten 6 en 8 – dikke zware karperhaken met oog zijn minder geschikt.

De schuifpen van max. 1,5 gram zet je met enkele loodhagels vast op één tot anderhalve meter van de haak.

AAS EN VOER

Als aas kiezen we voor een forse vlok witbrood van twee bij twee centimeter – al kan drijvend vissen met een korstje brood soms ook goed werken. Oud en natgemaakt brood kun je als lokvoer gebruiken, maar grof broodmeel (zelf brood drogen en dan kapot stampen) is beter. Een combinatie van natgemaakt broodmeel en natte stukken brood is eveneens prima, terwijl het verrijken van je voer met vismeel soms ook wonderen doet. Voeren met haringafval en aan de haak een stukje vis uit de rug van een panharing is bij IJmuiden een beproefde methode, maar dat vinden wij toch een iets te vies en vet werkje. Wat je ook voert, het belangrijkste is om steeds kleine porties te voeren en dit zo dicht mogelijk bij je dobber te doen.

Brood in de vorm van korsten, pluimen en meel is harderaas nummer één.

BAITBAND

Een pluim of een vlok brood zo op de haak drukken, is een garantie voor extreem vaak misslaan. Harders nemen het brood namelijk voorin de bek zonder dit meteen door te slikken. De oplossing is om de haak via een baitband – een piepklein elastiekje voor de karpervisserij – aan een broodvlok vast te maken. In de meeste havens en de meer troebele Nieuwe Waterweg kun je zo soms drie van de vijf aanbeten raak slaan. De harders in het heldere water van de Europoort vormen echter een uitzondering en stellen je geduld vaak meer dan op de proef. Toch is ook daar een baitband het middel om te voorkomen dat je alleen maar gaten in de lucht slaat. Bovendien blijft een broodvlok zo langer aan de haak zitten en kun je meerdere malen opnieuw inwerpen.

Zo een pluim of vlok monteren is gegarandeerd vaak misslaan.

Met de baitband zet je een pluim of vlok stevig op de haak.

